

Vluchten, vechten of afhaken?

14 mei 2025

De mondiaal gezaaide verwarring en angst voor oorlog, klimaat en virussen doet veel met mensen. Iedereen reageert echter anders op deze tijd. Sommigen verzinken in lethargie of depressie, anderen 'plukken de dag'. Moeten we vechten, vluchten of afhaken? Hoe om te gaan met deze bizarre tijd?

Foto: 'Hutje op de hei' (EZA)

Onbehagen drijft emigratie

Er heerst een algeheel gevoel van onbehagen in veel Westerse landen. Veel mensen hebben het gevoel dat de overheden met andere zaken bezig zijn dan zaken die voor de gemiddelde burger van belang zijn. Door grote internationale organen opgedrongen dogma's ten aanzien van klimaat, energietransitie,

digitalisering, censuur, gender of oorlog, tasten de welvaart en welzijn in Nederland en andere Europese landen aan.

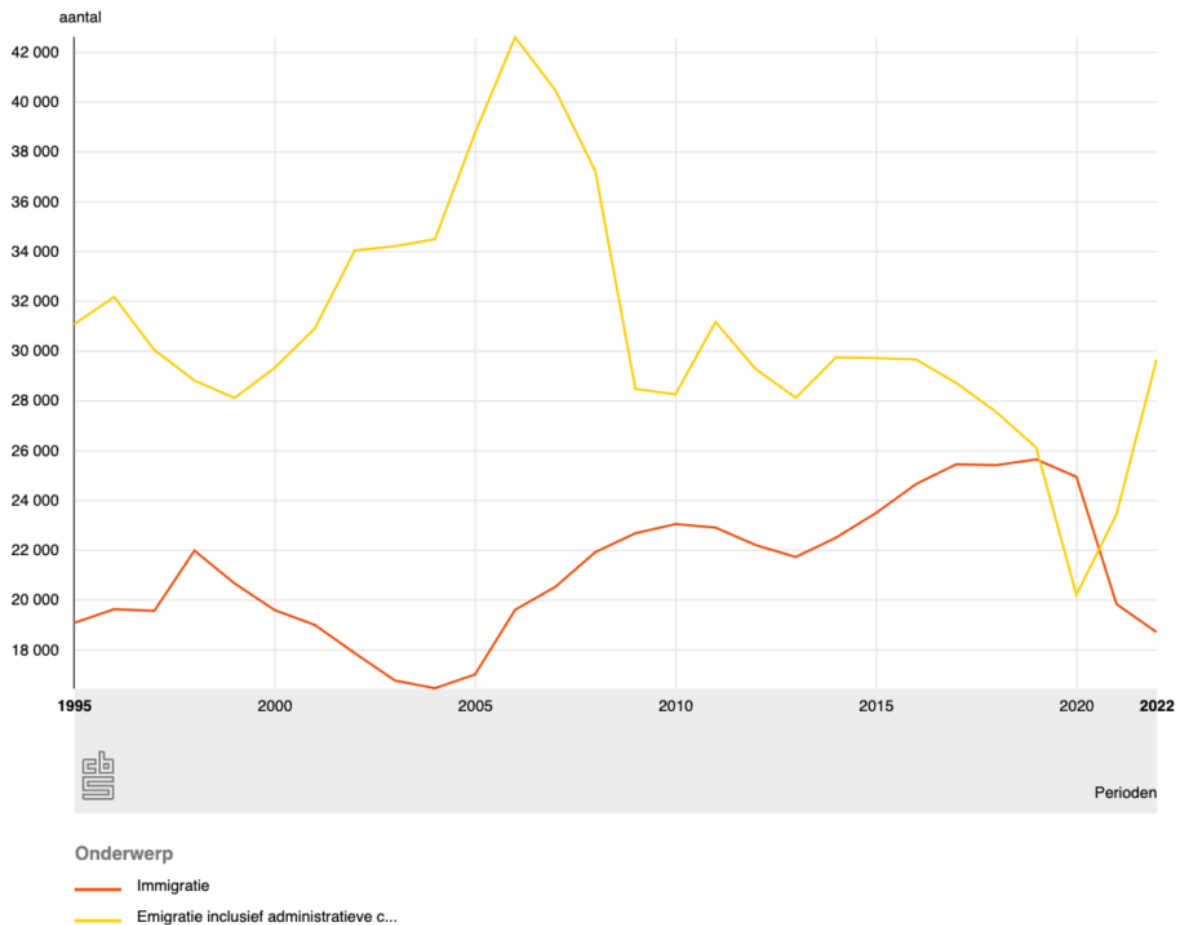
Voor jaarlijks enkele tienduizenden Nederlanders is het genoeg en besluiten definitief Nederland achter zich te laten. Een veelvoud hiervan droomt hier alleen maar van omdat omstandigheden of financiële mogelijkheden hen ervan weerhoudt deze ingrijpende stap te zetten.

Emigratie stijgt vooral onder allochtonen

Volgens cijfers van het CBS is de emigratie onder autochtone Nederlanders per jaar variabel, maar een significante stijgende trend is vooralsnog niet waarneembaar. Na een afnemende emigratie van 2016 tot 2020, is de emigratie weliswaar weer scherp toegenomen, maar blijft nog ver onder de ruim 42.000 autochtone emigranten in 2006. Voorafgaand hieraan werd in 2002 Pim Fortuyn vermoord en 2 jaar later Theo van Gogh. Het maatschappelijke klimaat verslechterde toen snel.

Immi- en emigratie; per maand, migratieachtergrond, geslacht; 1995-2023

Generatie: Totaal
Migratieachtergrond: Nederlandse achtergrond
Geslacht: Totaal mannen en vrouwen

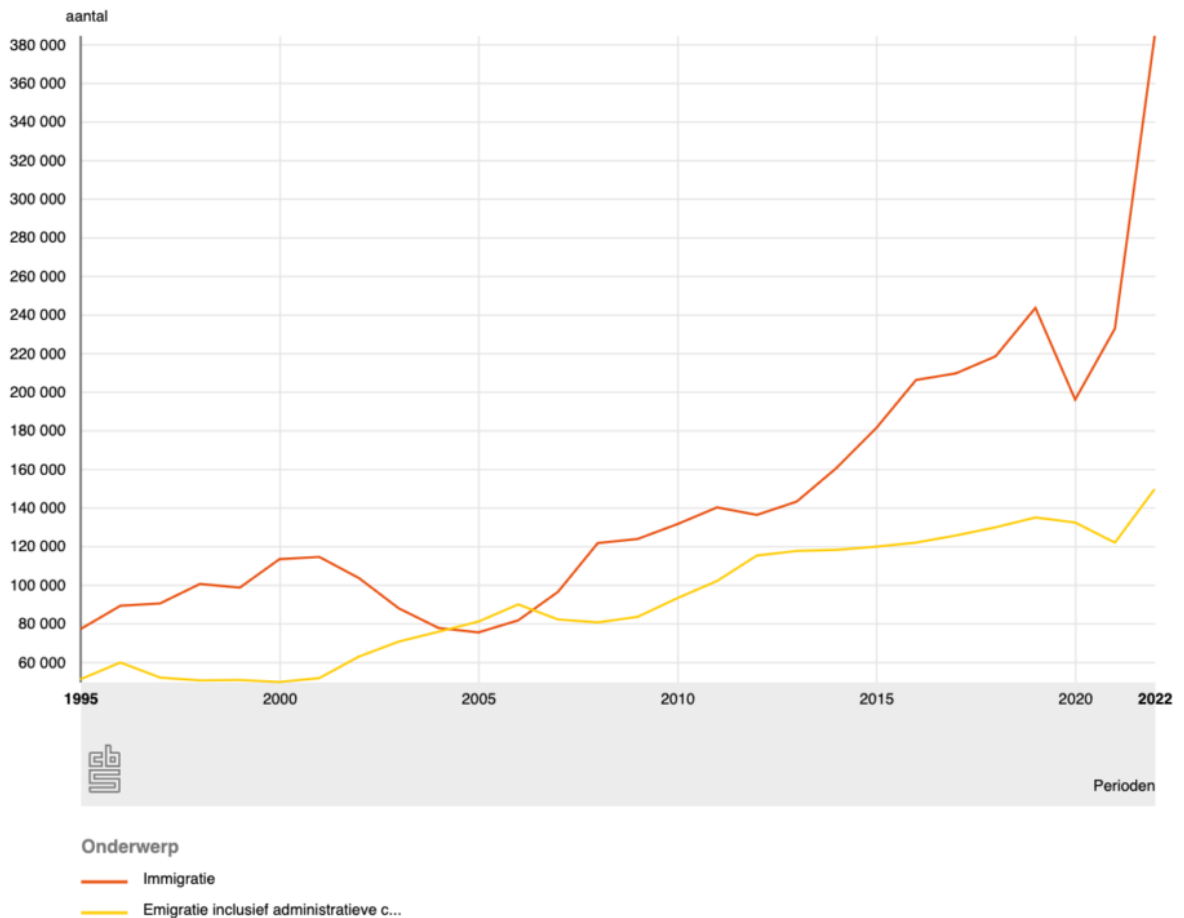
Opvallender zijn de emigratiecijfers van mensen met een allochtone achtergrond. Daar zijn de aantallen emigranten veel hoger en jaar-na-jaar stijgende. Zo emigreerden in 1995 zo'n 50.000 allochtone personen tegen 31.000 autochtonen.

In 2020 verlieten zo'n 150.000 allochtonen Nederland, tegen een sterk gestegen aantal van bijna 30.000 autochtonen.

Daar staat tegenover dat de verandering van bevolking, met een verboden term 'omvolking' genoemd, zich in hoog tempo voltrekt. In 2022 kwamen ruim 18.000 autochtone Nederlanders weer naar Nederland, maar werden veruit overtroffen door ruim 380.000 allochtonen.

Immi- en emigratie; per maand, migratieachtergrond, geslacht; 1995-2023

Generatie: Totaal
Migratieachtergrond: Met migratieachtergrond
Geslacht: Totaal mannen en vrouwen

Geen eenduidige reden voor vertrek

Er zijn talrijke redenen waarom mensen uit Nederland vertrekken. Een paar mogelijke redenen:

- het gepolariseerde politieke en maatschappelijke klimaat;
- de vervreemding door een snelle groei van de allochtone bevolking;
- het gebrek aan woonruimte voor starters;
- de snel stijgende kosten van levensonderhoud en belastingen;
- de toenemende regelzucht van overheden met inperking van vrijheden;
- toenemende regels en beperkingen voor MKB-ondernemers, vooral boeren en vissers;
- oorlogsdreiging;
- het weer (blijvende reden).

Je kunt zonder meer stellen dat het sociaal-economisch klimaat, dat decennialang speerpunt was van achtereenvolgende kabinetten, sterkt is verslechterd.

Waar naartoe

In maatschappijkritische kringen is emigratie onderwerp van gesprek. Men ziet bekenden vertrekken naar alle windstreken, van Noorwegen, Portugal, Kroatië, Duitsland tot Paraguay en zelfs Rusland.

De grote diversiteit in gekozen emigratielanden verraadt een uiteenlopende invulling van het nieuwe bestaan. Ook het beeld dat mensen van andere landen hebben verschilt sterk. Immers is een ander Europees land als Portugal of Duitsland een alternatief voor Nederland en zo ja, in welk opzicht? Wat verwachten mensen van emigratie naar Noorwegen die wel ruimhartig Nederlanders toelaat, maar niet hen opwacht met financiële ondersteuning. Bovendien is Noorwegen trouw NAVO-lid en is *woke* ook een herkenbare trend. Wat kun je verwachten van een land in Latijns-Amerika waar veel landen een tamelijk onrustig verleden hebben?

Wat te denken van de voor Nederlanders traditionele emigratielanden als de Verenigde Staten, Australië, Nieuw Zeeland of Canada? Geen landen die in de afgelopen Covidjaren een aantrekkelijke politiek hebben gevoerd, eerder een schrikbewind.

Emigratie blijft individuele keuze

De beweegredenen en verwachtingen ten aanzien van emigratie zijn verre van eenduidig. Dat maakt de keuze voor hen die emigratie overwegen ook zo moeilijk, de een zegt dit, de ander zegt dat.

Voor alle emigranten geldt dat het achterlaten van familie en vrienden zwaar valt, zeker als een van de ouders of andere achtergebleven dierbaren ziek wordt.

Aansluiting bij de bevolking van het nieuwe land is zeker mogelijk, maar kan die oude banden niet vervangen.

Mensen die een zelfstandig beroep uitoefenen die ook in het land van emigratie gevraagd is, zijn vaak het beste af. Zij die een baan in loondienst zoeken is het vaak ingewikkelder. Kennis van de taal en cultuur blijken dan van groot belang. Niet overal in de wereld wordt Engels als taal van communicatie geaccepteerd. Dat wil in het noorden van Europa vaak nog wel lukken, zeker in de steden. Maar

afzakkend naar Frankrijk, Portugal, Spanje, Italië of Griekenland is een ander verhaal. Dat geldt zeker voor veel landen op andere continenten.

Vluchten of vechten

Emigratie wordt door de thuisblijvers als een vorm van vluchten beschouwd. Het voelt als het achterlaten van het geboorteland dat juist initiatiefrijke mensen nodig heeft, mensen met ervaring en opleiding. In plaats daarvan komen mensen naar Nederland zonder middelen van bestaan, werkervaring of een adequate opleiding.

Een andere categorie mensen besluit de strijd met de ontwikkelingen in eigen land aan te gaan. Zij organiseren zich in kringen zoals (ontluikende) vredesgroepen, groepen tegen de wokecultuur, versterking van de eigen gezondheid, landbouw, voor beter onderwijs of voor bescherming van vrijheden en privacy.

Anderen zijn actief op social media met eigen berichten of commentaren, ook wel schamper 'toetsenbordriders' genoemd. Ook zij blijven in eigen land. Het is een vorm van tegengas geven.

Andere organiseren demonstraties, ook al hebben die zeer te lijden gehad onder de absurd harde politie-acties tijdens Covid. De misdraging van veel agenten zijn velen nog niet vergeten.

Ook ontstaan er vrijplaatsen waar vrijdenkers regelmatige bijeen komen, of er gedurende langere of kortere tijd verblijven. Voedselbossen opzetten is weer een andere vorm om de ontwikkelingen een andere kant op te krijgen onder het credo 'werken aan een betere maatschappij'.

Indien al deze vormen van 'verzet' in omvang toenemen kunnen wel degelijk veranderingen op gang worden gebracht, ook al worden de huidige destructieve ontwikkelingen door machtige partijen gesteund.

Afhaken of afwachten

Wegwezen en afhaken of toch maar afwachten of het hier beter wordt? Het is een vraag die velen zich deze dagen stellen. De keuze is heel persoonlijk. Hoeveel

risico op mislukking wil je nemen? Heb je een terugvaloptie als het mis gaat? Weet je zeker dat dat andere land op de voor jou belangrijke punten beter zal zijn en is dat land daarin stabiel?

Een algemeen advies is natuurlijk niet te geven. Ieders omstandigheden zijn anders. Wel kun je zeggen dat het voor de inwoners van ons land beter is als mensen hun energie in verbetering van de situatie inzetten. Het land wordt er niet beter op als te veel mensen hun koffers pakken.

Dat geldt ook vaak voor de emigranten zelf. Niet iedereen slaagt in het nieuwe land. Zeker bij een langere kennismaking dan een vakantie, komen ook de nadelen naar voren: de taal blijkt toch niet zo eenvoudig te leren. Bepaalde gewoonten willen maar niet wennen. De politiek in dat land blijkt geen haar beter dan de dolende regering in eigen land. Je voelt je immigrant omdat je niet echt geaccepteerd wordt.

Voor wie de mogelijkheden tot vertrek heeft, is het een hele afweging. Voor diegenen die om uiteenlopende redenen niet kunnen maar wel willen, wordt het zoeken naar een omgang met deze knotsgekke tijd. Een schrale troost: er zijn maar weinig landen waar de boel niet op hol geslagen is.

Voor diegenen die wel kunnen emigreren maar niet willen, is de schone taak weggelegd om zich te blijven uiten en niet te zwijgen over de misdadige praktijken die over de mensheid wordt uitgeoefend. Het in stand houden van zoveel en zulke grove leugens zal steeds meer moeite kosten. Maar als een respectabele minderheid de kant van de waarheid kiest, kunnen we uit deze leugenachtige matrix komen.

En voor wie de koffers al klaar heeft staan, bedenk, de wereld tikt overal (vrijwel) hetzelfde.

Uw mening

Hoe kijkt u tegen deze tijd aan? Overweegt u Nederland te verlaten? En zo ja, waar zou u dan naar toe willen?

Of bent u al geëmigreerd? Waar naartoe en wat zijn uw ervaringen?

Laat het ons onder in de reactiebox weten!